

[Korsgaard.]

ikke det, man skal stræbe efter. Det er dem, hvis normale Indtægt er blevet stærkt forøget paa Grund af Statsindgreb, man skal have fat i. Det, man skal have fat i, er, om jeg saa maa sige, den Værdi, de paagældende har faaet gennem deres Valutaattester. Om dette teknisk set er muligt, ved jeg ikke; det synes i hvert Fald ikke at have været muligt for den højtærede Finansminister at faa det udtrykt.

I øvrigt vil jeg gerne om Merindkomstskatten sige, at for mig at se kan en Merindkomstskat, naar Ligningsgrundlaget er forstandigt, være særdeles berettiget, men vel at mærke, hvis Skatten gaar alene, for gaar den sammen med en Tillægsskat, er Nyttan af den allerede i høj Grad tvivlsom. Hvordan en Mand efter de foreliggende Forslag egentlig skal være stillet for at komme til at give mere i Merindkomstskat end i Tillægsskat, ved jeg knap. Det er virkelig meget svært at konstruere et saadant Tilfælde, saa svært, at jeg vover den Paastand, at Merindkomstskatten, saaledes som den er foreslaaet sammenlagt med Tillægsskatten, vil give allerhøjest 1 Mill. Kr. om Aaret.

Saaledes som jeg læser den højtærede Finansministers Bemærkninger, modsiger han i og for sig ikke dette. Det vil naturligvis altid være en Skønssag, hvad man skal lægge i en saadan Vending som, at man ved Hjælp af Merindkomstskatten vil kunne anslaa Provenuet af disse to Skatter til noget over 25 Mill. Kr., idet Tillægsskatten, dels paa Personer, dels paa Selskaber, alene giver 25 Mill. Kr. Nu ved jeg naturligvis ikke, hvilket Tal Finansministeren mener, naar han bruger dette Udtryk, at man kan anslaa Provenuet til noget over 25 Mill. Kr. Jeg tror i hvert Fald, at det efter Omstændighederne bliver grumme lidt, og naar vi ikke vil faa mere ud af en Merindkomstskat end 1 Mill. Kr. og saa maaske i mangfoldige Tilfælde ud fra helt forkerte Principper kommer til at paaligne de paagældende en Smule mere i Merindkomstskat, end der paalignes dem i Tillægsskat, saa tror jeg saamænd hellere, man maatte stryge Merindkomstskatten. Men det kan der jo blive Lejlighed til at se nærmere paa i det kommende Udvalg.

Man kalder denne Merindkomstskat sammenlignet med den, vi havde under Krigen, for moderat. Her kommer igen det forfærdelige. Merindkomstskatten under Krigen var en forholdsvis høj Skat, der blev lagt oven paa en meget moderat almindelig Indkomstskat. Merindkomstskatten blev efter Krigen ved Loven af

1922 faktisk indarbejdet i den nugældende Skatteligning. Vi har altsaa bevaret Merindkomstskatten stort set, selv om den naturligvis er noget omformet. At man saa mener, naar man lægger en Del oven paa det, at have Ret til at tale om, at det er moderat, er helt hen i Vejret. Nej, det er meget høje Skatter, man her kommer ind paa.

Jeg vender mig saa til Tillægsskatten og konstaterer her paa Linie med det ærede Medlem Hr. Clausager, at vi overhovedet ikke kan bifalde en direkte Beskatning, hvorefter man som efter en Lineal siger: I, der ligger under dette Beløb, skal i en Tid, som man betegner som vanskelig, overhovedet ikke hjælpe med til de Formaal, vi her vil naa; I, der ligger over, skal betale det hele! Et Ræsonnement af den Art er efter min Forstand den værste Gift, man kan give den direkte Beskatning.

Den direkte Beskatnings Princip maa være, at enhver efter sin Skatteevne maa betale, man kan ikke stille sig paa det Standpunkt: denne eller hin har ganske vist Skatteevne, men han skal ingen Skat betale. Grundlaget for de faste Fradrag maa være et Skøn over, hvad der ikke giver Skatteevne; men saa snart man kommer til Indkomster, der ligger derover, maa det efter min Mening ubetinget forlanges, at Princippet for den direkte Beskatning føres igennem, saa alene af den Grund kan vi ikke gaa med til det her foreslaaede.

Den Skatteligning, som til en vis Grad bruges ved Tillægsskatten, er paa sin Maade interessant, hvis man studerer den lidt nøjere. De Indtægter, der ligger mellem 20 000 og 30 000 Kr., faar efter den gældende Skatteskala en Forhøjelse paa 64 pCt. Springer vi op til Indtægterne mellem 50 000 og 75 000 Kr., ser vi, at de faar en Forhøjelse paa 58 pCt., medens Indkomster paa 1 Mill. Kr. og derover kun faar en Forhøjelse paa 40 pCt. Det Materiale, vi har faaet, viser talmæssigt, at man selv fra et socialdemokratisk Ministeriums Side maa erkende, at man ikke tør forhøje forholdsvis saa meget for de højeste Indkomster, som man gør det for de mindre, og der føres altsaa her igennem et Bevis for Rigtigheden af de Betragtninger, jeg har været inde paa, i Retning af, at man i en uhyggelig Grad nærmer sig den øvre Grænse, hvortil man kan tillade sig at gaa med den direkte Beskatning.

Dernæst vil jeg gerne sige et Par Ord om Selskabsbeskatningen. I denne Forbindelse mindes jeg et Møde, jeg var til kort efter Valget. Der blev holdt nogle